

ת"פ 482/04/13 - מדינת ישראל נגד דמיטרי קובלנקו

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 482-04-13 מדינת ישראל נ' קובלנקו(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דמיטרי קובלנקו (עציר)

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בעבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, בכך שביום 28/3/13 בשעה 17:30 התפרץ לדירתו של שאדי חרוף (להלן: "המתלונן").

הנאשם נכנס אל הדירה לאחר שפתח את דלת הכניסה, החל לשוטט בדירה ונטל ממנה מצלמה דיגיטלית, אייפוד, קופסת סיגריות ומכשיר נייד מסוג "אייפון".

בשלב מסוים, כאשר הנאשם שהה בדירה, שב המתלונן לדירתו ומצא בה את הנאשם. הנאשם שמט מידיה את כל הרכוש ונמלט מן הדירה.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש מציינת התביעה את חומרת העבירה שביצע הנאשם והצורך להחמיר בענישה עם עבריינים שהורשעו בעבירות התפרצות, גם בגלל הסיכון להתפתחות אירוע אלים.

התביעה מתייחסת לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם הכולל 14 תיקים שונים בעבירות חמורות ותנאי להפעלה למשך 3 שנים העומד לחובתו. כן טוענת התביעה כי הנאשם דרס ברגל גסה את ההזדמנות שניתנה לו על ידי המשפט, שעה שנקט אלימות כלפי שוהים וצוות בהוסטל אליו נשלח על ידי בית המשפט, דבר אשר הוביל לביטול רישיון האסיר שלו.

התביעה טוענת למתחם ענישה בעבירה של התפרצות, הנע בין 12 חודשים ל-24 חודשים ומבקשת להטיל על הנאשם עונש מאסר לשנתיים ולהפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה למשך 3 שנים העומד כנגדו.

מנגד, תוך התייחסות לנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, הכוללות טראומות שחווה במלחמה בארץ מוצאו וקשיי קליטה שהובילו אותו להתמכרות קשה לסמים ולאלכוהול, ולנוכח נסיבות האירוע, אשר נמצאות ברף הנמוך של העבירה - מבקש הסנגור להקל עם הנאשם באופן שיתווסף לו פרק זמן סביר לתקופת המאסר אותה הוא מרצה כיום, שהוא שנתיים וחצי.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם, יליד 1977, (כיום בן 37 שנה) אב לילדה בת 3 שנים המתגוררת בחו"ל, עמה אין לו קשר, לדבריו.

הנאשם יליד קווקז, סיפר כי בשנות ילדותו התנהלה מלחמה בקווקז וכי נחשף לאירועים טראומטיים שונים. בהיותו בגיל 13 שנה, נשלח עם סבתו לישראל וכעבור 8 חודשים הצטרפו אליו הוריו.

לדברי הנאשם, חווה קשיי קליטה בארץ, שהובילו להתחברותו לחברה שולית, ביצוע עבירות פליליות ושימוש בסמים קשים. הנאשם טופל על ידי שירותי הרווחה ובשלב מסוים נשר ממערכת החינוך. הנאשם לא גויס לצה"ל והתקשה לשמור על אורח חיים שומר חוק.

בשנת 2001 היה הנאשם מעורב באירוע חמור בו ביצע שוד ובעילה בכוח ונשפט ל-14 שנות מאסר. בכלא, עבר הנאשם תהליך של שיקום ונגמל מסמים. בחודש 9/2010 שוחרר הנאשם מהכלא ועמד תחת פיקוח הרשות לשיקום האסיר עד לחודש 6/2012. במהלך תקופה זו, בת 21 חודשים, שהה הנאשם בהוסטל "גגון", כחלופה למאסר ובהמשך, המשיך בטיפול ובפיקוח מחוץ להוסטל.

מחודש 10/2010 ועד למעצרו בתיק שבפני, ביום 28/3/13, עבד הנאשם כמחסנאי, עשה עבודתו נאמנה וגילה אכפתיות ורצון להתקדם.

בחודש 6/2012 עבר הנאשם להתגורר עם בת זוגתו והמשיך הנאשם לעמוד בקשר עם גורמי הטיפול ברשות לשיקום האסיר. להערכת צוות ההוסטל, יציאתו של הנאשם לחיים עצמאיים ומעברו להתגורר עם בת זוגתו היה מהיר מדי והביא להתדרדרות במצבו, ולביצוע העבירה עליה הוא עומד לדין.

בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 3/6/13, שוחרר הנאשם לחלופת מעצר בהוסטל "גגון" של הרשות לשיקום האסיר. דווח כי בחודשים הראשונים השתלב הנאשם בתכנית הטיפולית, שיתף פעולה ואף התקדם באופן משמעותי. בהמשך החלו להתקבל דיווחים לפיהם חלה נסיגה בתפקודו, הנאשם החל לנקוט באלימות ובתוקפנות בהוסטל והתקשה לקבל סמכות ולעמוד בכללי המסגרת.

ביום 16/3/14 דווח שירות המבחן כי הנאשם עזב את ההוסטל תוך התפרצות זעם, כשהוא נראה מגמגם, מבולבל ומבוהל וישנו חשד שחזר לצרוך סמים. משהפר הנאשם את תנאי השחרור (בהיותו אסיר ברישיון), החליטה ועדת

השחרורים להפקיע את רישיונו והוא חזר לכלא לריצוי יתרת עונשו.

בדיקות סמים שנערכו לנאשם בחודש אוקטובר 2014, יצאו תקינות והעידו כי הנאשם אינו צורך סמים.

שירות המבחן ממליץ על ענישה מציבת גבולות בשילוב תכנית טיפולית לגמילה, מסגרת שב"ס. בנוסף, סבור שירות המבחן כי יש צורך בליווי צמוד לנאשם גם לאחר תום ריצוי מאסרו, על מנת לאפשר לו להימנע מעבירות פליליות נוספות.

דין

בהתאם לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, לשם כך יש להתחשב בערך החברתי הנפגע, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה שבפני **הערך החברתי הנפגע** מעבירה של התפרצות למקום מגורים הינו זכותו של אדם לשמירה על קניינו, פרטיותו ובטחונו האישי. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה בינונית. הנאשם נכנס דרך דלת הכניסה, ללא גרימת נזק לרכוש והותיר אחריו את הרכוש שהתכוון לגנוב.

לענין הפגיעה בתחושת הביטחון במקרה של פריצה לביתו של אדם יפים דבריו של כב' השופט עמית בבש"פ **45/10 מסארה נ' מדינת ישראל:**

"... חוזר אדם לביתו בסוף **עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה."**

יפים לענייננו דברים שאמר כב' השופט ח' מלצר באחת הפרשות שנדונו בבית המשפט העליון [ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008)]:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות

אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

על הצורך בהחמרת הענישה בעבירות התפרצות לבתים נפסק על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 10551/09 יורובסקי נגד מדינת ישראל:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

וברע"פ 1708/08 לוי נגד מדינת ישראל נפסק:

בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העבריין לא יילכד;

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות התפרצות לבתים מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים מאסרים ממושכים לריצוי מאחורי סורג ובריח.

במסגרת הנסיבות הקשורות לעבירה יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. לא נטען לקיומו של תכנון קודם לביצוע העבירה.

עמוד 4

ב. הנזק שהיה צפוי מביצוע העבירה - אינו מתמצה רק בנזק הרכושי ולעיתים מסתיים אירוע פריצה באלימות פיזית ובפגיעות גופניות.

ג. לא נגרם נזק ממוני מביצוע העבירה שכן הנאשם הותיר את הרכוש ונמלט מהמקום.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הנאשם מכור לסמים ולצורך השגת כסף לרכישת סם פרץ לביתו של המתלונן.

לאחר בחינת הפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור כי מתחם הענישה במקרה שבפני נע בין 8 ל- 24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

בגזירת העונש המתאים לנאשם, וכקבוע בסעיף 40 יא' לחוק, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, עליהן ניתן ללמוד מטעונו הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

כאמור בתסקירי שירות המבחן, לנאשם סיפור חיים מורכב, הכולל בין היתר, חוויות טראומטיות כילד צעיר, משבר הגירה, התחברות לחברה עבריינית ושימוש באלכוהול ובסמים מגיל 13 שנה.

הנאשם מתאר את הסם כ"דרך חיים" להתמודדות עם קשייו השונים, וכיום, לפי דיווח שירות המבחן, הינו לוקח אחריות על העבירה ומביע רצון כן להיגמל מהתמכרויותיו ולקיים אורח חיים נורמטיבי, הכולל תעסוקה ושילוב במסגרת תומכת. בדיקות שתן שנתן הנאשם נמצאו נקיות ויש בהן להעיד על רצינות כוונותיו להיגמל.

מנגד, לקחתי בחשבון את עברו הפלילי המכביד מאד של הנאשם.

ביום 31/10/2001, הורשע הנאשם במסגרת ת"פ 176/01 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים, גניבה, דרישת נכס באיומים, אונס, איומים. לתיק זה, צורפו 8 תיקים נוספים של הנאשם, בהם מקרים רבים של התפרצות לדירה, מקרים רבים של גניבה, גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב, פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב, החזקת נכס החשוד כגנוב, החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית ובהחזקת סכין.

בגין עבירות אלו נדון הנאשם ל-14 שנות מאסר בפועל מתוכן 3 שנים מאסר בר הפעלה בתיק שבפני.

לנאשם הרשעות בעבירות של החזקת סמים מהשנים 2002 ו-2005.

לנאשם עבר "רחוק" יותר, משנת 1997 בעבירות של פריצה לבנין שאינו דירה (מקרים רבים) פריצה למקום מגורים

(מקרים רבים) גניבה (מקרים רבים), החזקת מכשירי פריצה והחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. בגין אלו ריצה מאסר בפועל למשך 3 שנים.

כן נתתי דעתי לכך שהעבירה בוצעה שעה שהנאשם היה במעמד אסיר ברישיון.

עם סיום כתיבת גזר הדין, ולאחר שיחה עם הצדדים באולם בית המשפט הוסכם עם הצדדים כדלקמן:

1. הנאשם ידון ל-40 חודשי מאסר בפועל באופן ש-20 חודשים יצטברו לעונש המאסר אותו הוא מרצה כעת ו-20 חודשים יחפפו את עונש המאסר שאותו הוא מרצה.
2. מורה על הפעלת מאסר מותנה אשר הושת על הנאשם בת"פ 176-01 בית משפט מחוזי בחיפה למשך 3 שנים, בחופף לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם כעת.
למען הסר ספק, הנאשם ירצה 20 חודשי מאסר בפועל אשר יצטברו לעונש שאותו הוא מרצה כעת.
3. דן את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור משך תקופה זו עבירות נגד הרכוש מסוג פשע.
4. דן את הנאשם ל-6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור הנאשם משך תקופה זו, עבירות נגד הרכוש מסוג עוון.

בנסיבות העניין נמנעתי מהשתתף קנס כספי.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ה, 02 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.